

dater, som man maa sige har lige saa god Forstand paa Forsikring — og maaske bedre — som mange Jurister, og fik en Ændring i denne Paragraf, hvorved der ogsaa aabnedes Adgang for cand. polit'er til at kunne blive Medlemmer af dette Raad.

Endvidere bestaar hver Afdeling af Repræsentanter for de forsikringspligtige og de forsikrede, valgte af Ministeren for Sundhedsvæsenet efter Regler for hver Afdeling. Der skal til at tage Sæde i Afdelingen for Industri, Haandværk og Handel vælges en Arbejdsgiver og en Arbejder, hørende til Virksomheder, der indgaar under § 49. Der har tidligere været to, og der vil selvfølgelig komme Kritik over, at man nu nøjes med een, men da der bliver Suppleanter for disse Repræsentanter, og da man skal have en Forenkling af Administrationen, synes jeg godt, man kan gaa med til, at der kun bliver en for Arbejdsgiverne og een for Arbejderne. Endvidere indgaar der en Repræsentant for de frivilligt forsikrede i Henhold til § 53 i Ulykkesforsikringsloven, men han har kun Stemmeret i Sager om frivillig Forsikring. Det samme Forhold gør sig gældende for de andre tre Afdelinger. Jeg tror, det vilde føre for vidt her at nævne Repræsentationen for hver Afdeling for sig, da der jo i det væsentlige er samme Sættelse for alle tre Afdelinger.

Dette er altsaa Indholdet af Lovforslaget, som det foreligger, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det paa det bedste til hurtig Fremme. Jeg gaar ud fra, at der skal nedsættes et Udvalg om denne Sag, men jeg vil haabe, at dette Udvalg maa kunne enes om en god Ulykkesforsikringslov, der giver rimelige Nedsættelser i Ydelserne, der giver berettigede Krav Adgang til at gøre sig gældende, saaledes at der kommer betydelige Nedsættelser i Præmierne og en Lettelse ogsaa for Staten. Med disse Ord vil jeg gerne paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

L. D. Rasmussen: Den Lov, om hvis Revision der i Øjeblikket foreligger Forslag til Behandling — hvad der i øvrigt har gjort flere Gange i de senere Aaringer —, er som bekendt bygget op paa det Princip, at Arbejdsgiverne har Ansvaret for Arbejderne, hvis de kommer til Skade under deres Arbejde, hvis ikke denne Tilskadekomst skyldes Forsæt, Ugatsomhed eller lignende Forhold, men Princippet er indtil Dato ikke blevet gennemført i sin fulde Konsekvens, idet Arbejderne selv maa overtage Risikoen for de første 13 Uger.

Man er gaaet ud fra som en given Ting, at Arbejderne maa være forsikrede i Sygekasserne, som yder dem Dagpenge, Medicin, Lægehjælp og lignende i de første 13 Uger, og derfor har man fritaget Arbejdsgiverne for deres Forpligtelser, idet deres Forsikringstegning altsaa ikke skal omfatte dette Tidsrum. Det er saaledes Arbejderne selv, det er Staten og Kommunerne, der bærer Udgifterne i denne Risikoperiode, og derved er Arbejdsgiverne i Virkeligheden paa Forhaand i ret betydelig Grad blevet lettet, idet der nemlig er adskillige Ulykkestilfælde, som ikke fremkalder Sygdom i en længere Periode end de første 13 Uger, hvorved Dagpengeudbetaling ganske undgaas. Men under alle Omstændigheder skal altsaa Forsikringen kun omfatte Dagpenge efter de første 13 Ugers Forløb. Jeg ved, at der er adskillige Arbejdsgivere, hvis Forsikring er tegnet saaledes, at Dagpengereetten indtræder straks. Dette er en særdeles paaskønnelsesværdig frivillig Hensynfuldhed overfor de paagældende Arbejdere fra Arbejdsgiverens Side, men det er ikke Lovpligt, og Arbejdsgiveren gaar altsaa her længere, end Loven forlanger.

Det Lovforslag, vi her staar overfor, er jo et Led i de Nedsæringsbestræbelser, det højtærede Ministerium udfolder — og udfolder ganske ensidigt overfor Smaaakaarsfolk. Det er ikke saaledes, at Statskassen derved vinder nævneværdigt, nej, dette er gjort for at gavne Arbejdsgiverne og lette deres Byrder, hvad man jo i øvrigt ogsaa aabenlyst erkender. Saa paaberaaber man sig Forhøjelsen i 1920, da Pristallet var 262; det er ud fra dette, at man begrunder denne Nedsæring. Vi hørte jo for et Øjeblik siden, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) som Venstres Ordfører begrundede Lovforslaget dels med Stillingen i 1920 og dels med Stillingen i 1916. Men det er bestemt og kan ikke omstødes, at disse Betragtninger er ganske fejlagtige. Loven af 1916 hvilede ikke paa de Forhold, der eksisterede i 1916, men derimod paa de Forhold, der eksisterede i Normalaaret 1914, og paa de Lønninger og Forhold, der da var til Stede. Lovforslaget, som senere blev ophøjet til Lov, blev første Gang forelagt i Juni Maaned 1915 og kunde da naturligvis ikke tage Hensyn til Forhold, der indtraadte det følgende Aar, og de Ændringer, der skete i Lovforslaget, var ikke saa vidtrækkende, at der kunde være Tale om, at man tog Hensyn til, hvad der var sket i den mellemliggende Tid. Jeg kan saaledes nævne, at Dagpengene blev forhøjet fra 2 Kr. 50 Ø. til 3 Kr. under Lovforslagets Behandling, men Aarslønnen i 1914 var